

O cățelușă roșcovană și tânără – corcitură între un șoricar și o cotarlă –, care după botul mic semăna cu o vulpiță, alerga înainte și înapoi pe trotuar și se uita neliniștită în jur. Din când în când se oprea și, scheunând, ridicându-și pe rând lăbuțele înghețate, încerca să-și dea seama cum de s-a putut rătăci.

Ținea minte foarte bine cum își petrecuse ziua și cum ajunsese în cele din urmă pe acest trotuar necunoscut.

Ziua ei începuse așa: stăpânul ei, tâmplarul Luka Aleksandrîci, își pusese căciula pe cap, înhățase la subsuoară o chestie din lemn înfășurată într-un șal roșu și îi strigase:

— Kaștanka, hai să mergem!

Când și-a auzit numele, corcitura de șoricar și cotarlă a ieșit de sub bancul de lucru

unde dormea pe talaș, s-a întins cu nesaț și a dat fuga după stăpân. Clienții lui Luka Aleksandrîci locuiau destul de departe, așa că, până să-i ia la rând pe fiecare, tâmplarul era nevoit să mai intre în câte vreo crâșmă să se încălzească. Kaștanka ținea minte că pe drum nu se purtase tocmai cuviincios. Încântată nevoie mare că fusese luată la plimbare, țopăia, gonea lătrând vagoanele tramvaiului cu cai, intra prin curțile oamenilor și fugărea alți căței. Din când în când, tâmplarul o mai pierdea din vedere, se oprea și striga după ea cu năduf. O dată chiar, plin de obidă, îi înhățase urechea de vulpiță, o scuturase puțin, răstindu-se la ea printre dinți:

— Dar-ar dra-cii în ti-ne de pa-cos-tee!

După ce și-a luat la rând lista de clienți, Luka Aleksandrîci s-a oprit olecuță și pe la soră-sa, unde a îmbucat câte ceva și a băut; de la soră-sa s-a dus la un meșter care lega cărți, de la acesta la crâșmă, de la crâșmă la un cumătru și tot așa. Pe scurt, când Kaștanka

s-a trezit pe trotuarul acela străin se însera-se, și tâmplarul era deja beat ca un cizmar. Flutura din mâini, ofta din rărunchi și tot boscorodea:

— În păcat m-a făcut mama în pânțelele ei! Of, of, păcatele mele! Acum, uite, ne plimbăm pe stradă și ne uităm la felinare, dar după ce-om crăpa, o să ardem în focurile iadului.

Sau, pe un ton duios, o chema la el pe Kaștanka și-i spunea:

— Tu, Kaștankă, o găză ești, nimic mai mult. În comparație cu omul ești precum un dulgher față de un tâmplar...

Taman când vorbea el așa cu ea, s-a auzit răsunând muzică de fanfară militară. Kaștanka s-a uitat în jur și a văzut că pe stradă, chiar spre ea, venea un regiment de soldați. Nu suporta muzica fiindcă îi irita nervii, așa că a luat-o la fugă începând să urle. Spre marea ei mirare, tâmplarul, în loc să se sperie, să schealăie și să latre, a zâmbit larg, a luat poziția de drepti și și-a dus mâna la cozoroc. Când

a văzut că stăpânul nu protestează, Kaștanka a început să urle și mai abitir și, cu mințile răvășite, a luat-o la goană pe stradă, fugind pe celălalt trotuar.

Când și-a venit în simțiri, muzica nu se mai auzea și regimentul dispăruse. S-a întors imediat la locul în care-și lăsase stăpânul, dar, vai!, tâmplarul se făcuse nevăzut și el. A rupt-o la fugă în față, apoi înapoi, a mai

traversat o dată drumul, dar pe tâmplar parcă-l înghițise pământul... Kaștanka s-a apucat să adulmece frenetic trotuarul, în speranța că o să-și găsească stăpânul după mirosul urmelor lui, dar mai înainte trecuse pe-acolo un nemernic cu cizme noi de cauciuc și acum toate mirosurile de pe stradă se amestecaseră cu damful de galoși, așa că era imposibil să mai recunoască ceva.

Kaștanka a alergat bezmetică încolo și-ncoace și tot nu și-a găsit stăpânul, iar între timp se lăsase întunericul. S-au aprins felinarele de-a lungul străzii și la ferestrele caselor au apărut luminițe. Ningea cu fulgi mari, pufoși, vopsind în alb caldarâmul, spinările cailor, căciulile vizitiilor și, cu cât se întuneca mai tare, cu atât mai alb devenea totul. Pe lângă Kaștanka se perindau într-un iureș de du-te-vino clienți necunoscuți, blocându-i câmpul vizual și împingând-o cu picioarele. (Kaștanka împărțea oamenii în două categorii dezechilibrate: stăpâni și clienți;

între unii și ceilalți era o diferență esențială: primii aveau dreptul s-o bată, pe ceilalți avea ea dreptul să-i înhațe de picior.) Clienții se grăbeau care încotro și nu-i acordau nici cea mai mică atenție.

Când s-a făcut aproape beznă, pe Kaștanka a cuprins-o groaza și disperarea. S-a chircit lângă o scară și a început să schelălăie a jale.

Era obosită după ce cutreierase toată ziua cu Luka Aleksandrîci, urechile și labele îi înghețaseră bocnă și, în plus, mai era și lihnită de foame. Nu apucase să molfăie câte ceva în ziua aia decât de două ori: la legătorul de cărți gustase puțin clei și, într-una dintre cârciumi, găsisese o cojiță de salam lângă tejghea, asta fusese tot. Dacă ar fi fost om, probabil și-ar fi spus: „Nu, asta nu e viață! Mai bine mă împușc decât așa!“

